

Løsen for den danske Folkekirke og den danske Folkeskole? *Uffe Birkedal* behandler, som for hans Stilling naturligt, kun den ene Side af Sagen. Danmarks Lærerstand vil vide, at den anden Side af Sagen, Kirkens Stilling til Folkeskolen er af ligesaa afgørende og brændende Betydning.

Bogens Forfatter, der er kendt bl. a. som en fortrinlig Oversætter af *Carlyles* „Past and present“, og hvis Tankegang, som det fremgaar af en Udtalelse i et Foredrag, ogsaa er præget af den store, engelske Historiker og Profet, har i hvert Fald saa meget tilfælles med sin Læremester, at han ikke er til Sinds at slaa sig til Taals med Formler, i denne Sammenhæng med de hidtil enegyldige folkekirkelige Formler. Han er, ligesom sin grundtvigske Aandsfrænde, *Pontoppidan*, overbevist om, at det ikke er et Menneskes Forhold til Trosartiklerne, der afgør, om han har Tro eller ej, og gør derfor Indsigelse mod den herskende — blandt Folkekirkens Ledere herskende — Betragtning, at Forholdet til Trosartiklerne skal være bestemmende for den danske Borgers Ret eller Uret til at være Medlem af den danske Folkekirke. En særlig Vægt faar Pastor *Birkedals* Ord ved Henvisningen til den Kendsgerning, at de fleste af det frie Kirkesamfunds Medlemmer er blevne udelukkede fra Valgene til Menighedsraadene og hele Samfundet af Biskop *Rørdam* stemplet som staaende udenfor den danske Folkekirke. Med Rette ser Forfatteren i denne Handling en cadeau til Hykleriet og et Slag i Ansigtet paa Ærligheden. Appellen er særlig stilet til de grundtvigske Medlemmer af Folkekirken og bør naturligvis finde særlig Genklang hos Disciplene af den Mand, der hævdede, at det eneste, der kunde retfærdiggøre Statens Understøttelse til et særligt religiøst Samfund, var, at det store Flertal af Folket befandt sig i dette Samfund. Vi lader med Hr. *Birkedal* Raabet gaa videre, ogsaa til Læserne af „Kvinden og Samfundet“, og retter det fortrinsvis til Menighedsraadene. Folkekirken kan ikke udjage dem, der ærligt bekender, hvad de tror paa, og samtidig give dem Rum, som tier stille med, hvad de ikke tror paa.

cand. theol.

Ethel Turner: „Syv Søskende“ og „Lille Mor Meg“. Autoriseret Oversættelse v. Sofie Horten. *Lehmann & Stages Forlag*.

„Syv søskende“ er en udmærket børnebog; det er en glæde at følge disse ingenlunde eksemplarisk artige, men prægtige og gode

børn i de mange ting, de finder på, lidt for meget overladte til sig selv, som de er, under en noget uforstående faders og en tyveårig stedmoders opsig. Længst vil man huske den lille varmhiertede Judy, som, da hun som den, der laver de fleste optøier hjemme, sendes bort i skole, ikke kan holde det ud for længsel efter sine søskende, men giver sig på reise hjem uden penge i lommen og vandrer afsted en hel uge igennem for endelig at havne hjemme, mere død end levende hvor hun modtages med jubel af dem alle sex; for den yngste af dem ofrer hun siden sit liv, ved at kaste sig over ham, da et mægtigt gummitræ styrter ned over dem.

Knap så frisk virker måske fortsættelsen „Lille Mor Meg“, hvor den ældste af „de syv“ har fået en dejlig dreng i sit eget lille, lykkelige hjem, hvor der forresten til tider kan være bekymringer nok under sygdom og små kår. Men med sin kønne og alvorlige skildring af den unge hustrus pligter og sorger og hendes jo dog så langt større glæder, vil den være en sund og god bog for større pigebørn.

Alt i alt kan man ikke andet end anbefale disse bøger; de er skrevne af én, der kender og elsker børn; de virker opdragende uden at være moraliserende, og de er hiertelege, men fuldstændigt fri for sentimentalitet.

K. M.

Thyra Jensen: „Store Bro'r og lille Mej“. *Hagerups Forlag*.

Fru *Thyra Jensen's* børnebog: „Store Bro'r og lille Mej“ er en Bog, som vil more og røre Mødre og smaa Piger lige meget; Moder og Datter vil med Smil og Vemod følge den lille „Mejs“ og hans „dejlige Mors“ Glæder og sorger. — Lille „Mej“ er trykket af sin noget ældre Broder, der helt regerer ham, men han begynder at få lidt Tillid til sig selv, da hans Lærerinde en Aften beder ham følge hende hjem og være hendes Beskytter.

Barnets Sprog træffes mange Gange morsomt og godt f. Ex. i Spørgsmaalet om, „hvorfor han saa tit aldrig kom ud til den fremmede Mand“.

Illustrationerne (af *Marie Hatting*) er fine og ægte.

Endelig har Bogen en anden Interesse; adskillige vil deri finde en smuk og følt Beskrivelse af virkelige Begivenheder og virkelige Mennesker, som de har kendt og holdt af.

Astrid Hostrup.